

บทที่ 1

การปกป้องจากราชาปีศาจสีทอง

"ราชาปีศาจสีทอง ราชาปีศาจสีทอง ข้าคือ... รีบรับข้าไปเถอะ!"

คนกลุ่มหนึ่งรวมตัวกันอยู่ที่ชายหาด หันหน้าออกทางทะเล ชูมือทั้งสองข้างขึ้นสูง ปากก็ส่งเสียงร้องขอให้ราชาปีศาจสีทองรับพวกเขาไป

แม้จะมีความต้องการเหมือนกัน แต่เห็นได้ชัดว่าคนกลุ่มนี้ไม่ได้เป็นพวกเดียวกัน เนื่องจากพวกเขาเอาแต่พูดเน้นให้ราชาปีศาจพาตัวเองไปเท่านั้น โดยไม่รวมถึงคนอื่น ๆ ที่อยู่ข้างๆ ด้วย ในตอนที่คนข้างๆ ส่งเสียงตะโกนดังกว่าตัวเอง พวกเขา ก็จะยิ่งเปล่งเสียงให้ดังกว่าเดิมหรือไม่ก็จัดการกระทุ้งข้อศอกใส่เจ้าคนที่เสียงดังกว่าให้อีกฝ่ายจุกจนส่งเสียงร้องไม่ออก

นอกจากกลุ่มคนที่กำลังส่งเสียงตะโกนโหวกเหวก บนชายหาดยังมีกระโจมตั้งอยู่อีกสิบกว่าหลัง บางกระโจมก็มีคนอยู่นอกกระโจม บางกระโจมก็ไม่มี

และแล้วจู่ๆ คนที่หนึ่งอยู่ข้างกองไฟนอกกระโจมหลังหนึ่งก็หลุดเสียงหัวเราะซ้ำๆ ออกมา นั่นทำให้กลุ่มคนที่ส่งเสียงตะโกนจนเหนื่อยและเบื่อก็มีข้ออ้างในการหยุดส่งเสียงได้ในที่สุด พวกเขา มองเจ้าคนอวดดีที่บังอาจหัวเราะเยาะและรันทาที่ตายด้วยสายตาอาฆาตมาดร้าย

"ข้าบ๊ออะไรของเจ้า!"

แม้ทุกคนจะไม่ได้เป็นพวกเดียวกัน แต่เวลานี้กลับพร้อมใจกันลึ้มเล็ก การร้องเรียกราชาปีศาจ ภูเข้าไปหาเป้าหมายผู้โชคร้ายที่ต้นหลุดเสียงหัวเราะคนนั้น แต่ชายหนุ่มดวงซวยกลับยังไม่รู้ว่าภัยร้ายกำลังจะมาถึงตัว เขามองกลุ่มคนที่เดินเข้ามาด้วยท่าที่ไม่แยแส ใบหน้ายังคงเจือด้วยรอยยิ้ม แล้วจู่ๆ ก็มีคนลุกพรวดขึ้นมาส่งเสียง

"หยุดนะ ทุกคนต่างก็อับจนหนทางกันทั้งนั้น ไม่จำเป็นต้องเข่นฆ่ากันไม่ใช่หรือ"

"ไม่เกี่ยวกับเจ้า"

คนห้ามปล่อยพลังยุทธ์ออกมาทันที กระแสพลังรุนแรงจนพัดก้อนหินที่อยู่บริเวณโดยรอบออกไปหมด ด้านคนหาเรื่องเปลี่ยนคำพูดทันที

"ในเมื่อเจ้าพูดแบบนี้ก็ตามใจเถอะ เห็นแก่หน้าเจ้าก็แล้วกัน"

คนคนนั้นเก็บพลังยุทธ์ ตั้งใจจะกลับไปนั่งที่เดิม แต่คิดดูแล้วก็เลือกไปนั่งลงข้างๆ คนที่ส่งเสียงหัวเราะเมื่อครู่

"ขอบคุณ" ชายหนุ่มที่ส่งเสียงหัวเราะตบร่างคนที่ออกหน้าช่วยเขาเบาๆ บอกด้วยรอยยิ้มว่า "ข้าชื่ออากิ ลัน เจ้าชื่ออะไรหรือ"

"ทัลเล็ค สแวน เรียกว่าทัลเล็คก็พอ"

"ทัลเล็ค เป็นชื่อที่ดีนะ" อากิ ลันหัวเราะ "คนแบบเจ้าแค่เป็นนักผจญภัยก็เอาตัวรอดได้แล้วไม่ใช่หรือ ทำไมต้องมาขอความช่วยเหลือจากราชาปีศาจด้วย ถึงราชาปีศาจจะยอมรับแม้กระทั่งนักฆ่าผู้โหดเหี้ยมอย่างวินแซงต์ก็ตาม แต่ได้ยินว่าเขากำจัดคนที่มาขอสวามิภักดิ์ไปไม่น้อยเหมือนกัน"

"คือ..." ทัลเล็คหน้าเจื่อน บอกอย่างคลุมเครือ "เอาเป็นว่าข้ามีปัญหากับคนที่ไม่ควรมีปัญหาด้วยนะ"

อากิ ลันนั่งเงิบไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยถามอย่างสงสัย

"แต่ข้าไม่เห็นหมายจับของเจ้าเลย อ้อ! อย่างน้อยก็ไม่ใช่หมายจับที่มีค่าหัวแพงลิว"

ทัลเล็คไม่ตอบแต่กลับย่นถาม "แล้วเจ้าจะไปมีปัญหากับใครหรือ"

รอยแผลเป็นที่อยู่บนตัวเจ้าค่อนข้างจะ... เจ้ายังต่อสู้ได้หรือเปล่า"

อากิ ลั่นก้มมองตัวเอง แม้เขาจะสวมเสื้อแขนยาว ทว่าใบหน้า ลำคอ และหลังมือเป็นส่วนที่ปกปิดไม่ได้ ถึงจะมีผิวหนังที่เผยให้เห็นไม่มาก แต่บนนั้นก็ยังมีรอยแผลเป็นฉกรรจ์มากมาย ไม่ว่าใครก็ต้องสังเกตเห็น

"ข้าไม่สามารถต่อสู้ได้อีกแล้ว เท่ากับเป็นคนพิการแล้วละ" เขาอธิบายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ก่อนหน้านี้ข้าถูกศัตรูจับไปทรมาน หลังจากนั้นจึงหนีออกมาได้ แต่พวกเขาก็ยังไม่ปล่อยข้าง่ายๆ พยายามส่งคนมาเก็บข้า สุดท้ายชีวิตจนกว่าจะบีบให้ข้าคายความลับแล้วถือโอกาสส่งข้าลงนรก พวกเขาถึงจะยอมรามือละมัง"

"ความลับ?" ทัลเล็คชะงักนิ่ง

อากิ ลั่นขยิบตาหนึ่งที บอกเสียงเบา "ความลับเกี่ยวกับสมบัติ ข้าต้องใช้ความลับนั้นแลกกับสิทธิ์ที่จะไปเกาะราชาปีศาจ"

ได้ยินแล้วทัลเล็คตอบอ้ออย่างมีนัย แต่แล้วก็รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล หลังจากผู้คนที่อยู่โดยรอบได้ยินคำว่าสมบัติก็ออกอาการตาลุกวาวไม่ประสงคดียี่แทบจะทันที

"เจ้าพูดเรื่องสมบัติออกมาคงไม่ดีเท่าไรมัง" เขารีบกระซิบเสียงต่ำกับอากิ ลั่น

"ไม่เป็นไร" อากิ ลั่นบอกอย่างไม่ใส่ใจนัก "ยังงั้นง้อถ้าพื้นคินนี้ไปแล้ว ถ้าข้าไม่มีชีวิตรอดไปถึงเกาะราชาปีศาจก็คงต้องตายอยู่ที่นี้ ต่อให้มีสมบัติกองเท่าภูเขาก็ไม่เกี่ยวอะไรกับข้าสักหน่อย"

ทัลเล็คลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่ง หางตาเหลือบไปเห็นกลุ่มคนอันธพาลที่เต็มไปด้วยความมุ่งร้ายที่รายล้อมก็แอบทอดถอนใจเสียบๆ

แต่ที่ข้าเจ้าจะอยู่จนพื้นคินนี้ไปได้แน่นอนนี่นา!

พูดคุยกันได้สักพัก ทัลเล็คคิดว่าในเมื่อชายหนุ่มคนนี้ก็ไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร เขาทนเห็นอีกฝ่ายถูกจับไปทรมานให้สารภาพความลับเรื่องสมบัติอีกไม่ได้จริงๆ หลังจากแอบหัวเราะให้กับความใจอ่อนขี้สสารของตัวเองแล้ว เขาก็เอ่ยว่า "ข้าว่าเราคุยถูกคอกันดี ข้าย้ายกระโจมมาอยู่ข้างๆ กระโจม

เจ้าเลย์ก็แล้วกันดีไหม จะได้มีเพื่อนคุยด้วย"

อากิ ลั่นเหลือบมองเขาแวบหนึ่งก่อนบอกด้วยรอยยิ้ม

"เอาสิ ถือเป็นโอกาสทำข้อตกลงด้วยเลย์ก็แล้วกัน ถ้าข้าตายแต่เจ้ายังอยู่อย่าลืมช่วยเผาร่างข้าให้ด้วย เผาอย่าให้เหลือ ข้าไม่อยากเป็นศพที่ถูกทิ้งอยู่กลางป่า"

"พูดจาเหลวไหล!" ทัลเล็คส่ายหน้า ตำหนักอีกฝ่าย "ตายอะไรกัน"

อากิ ลั่นยิ้ม ไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก แต่กลับเปลี่ยนไปคุยเรื่องที่เป็นประเด็นร้อนในขณะนี้แทน

"นับตั้งแต่ราชาปีศาจตื่นขึ้นมาเมื่อหนึ่งปีที่แล้ว โลกก็เปลี่ยนไปมาก"

"นั่นสินะ ดีว่าแม้ราชาปีศาจสีทองจะเป็นสมาชิกของเผ่าปีศาจ แต่กลับถูกเผ่าเดียวกันตามล่า ไม่งั้นถ้าเผ่าปีศาจทั้งหมดร่วมทำศึกครั้งนี้ด้วย โลกคงถึงคราวหายนะแน่ๆ"

"แต่ถ้าเผ่าปีศาจร่วมรบด้วยก็มีโอกาสสูงที่เผ่าเอลฟ์จะมีเอี่ยวกับสงครามครั้งนี้ สถานการณ์ก็จะแตกต่างกับปัจจุบัน ตอนนี้มีแต่แดนตะวันตกที่เป็นหัวเรือใหญ่ในการต่อต้านราชาปีศาจ ถึงแดนตะวันออกจะมีเผ่ามนุษย์ด้วย แต่ดูเหมือนทางนั้นจะไม่สนใจเรื่องการต่อต้านราชาปีศาจเอาซะเลย คาดว่าคงได้รับผลกระทบจากท่าทีคอยดูอยู่ห่างๆ ของเผ่าเอลฟ์ซะมั้ง"

"เจ้าชายฟิลอสต์เองก็ลุ่มใจมกับเรื่องนี้มาก... ข้าหมายถึงว่าได้ยินว่าเขาลุ่มใจมมาก" ทัลเล็คพูดเสริมขึ้นอย่างไม่เป็นธรรมชาติ

อากิ ลั่นเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง

"พูดซะอย่างกับเจ้ารูจิกฟิลอสต์นั้นยังงัยงั้น เลิกโอ้อวดได้แล้ว เขาไม่ใช่บุคคลที่คนทั่วไปจะได้เจอง่ายๆ"

ทัลเล็คพูดล้วงหัวเราะ "บ๊ิดโฮ้ เคยเห็นไกลๆ จากลานจัตุรัสก็ถือว่ารูจิกแล้วละน่า"

"อ้อ เคยเห็นไกลๆ เหรอ แล้วเจ้าเคยเห็นเจ้าหญิงหรือเปล่า ได้ยินว่านางเป็นคนสวยมากเลย"

"อืม เคยเห็น เจ้าหญิงสวยมากเลย" ทัลเล็คชื่นชมอย่างออกนอกหน้า

อากิ ลั่นหัวเราะ

"เจ้าหญิงสุดสวยก็ต้องคู่กับอัศวิน อัศวินที่มีชื่อเสียงที่สุดแห่งอาณาจักร
พิกาชส์ก็คือฟีโล เทพอัศวินที่เพิ่งปรากฏตัวในระยะเวลาปีสองปีนี้ใช่ไหม"

ทัลเล็คยกไหล่ "ไม่ใช่ ทุกคนต่างก็รู้ว่าเทพอัศวินฟีโลมีนางในดวงใจ
แล้ว เขาไม่ได้ชอบเจ้าหญิงหรอก"

"ว้าวว" อากิ ลันตาโตด้วยความอยากรู้ "นางในดวงใจของเขาคือ
ใครกัน ด้วยฐานะของเขาในตอนนี ต่อให้แต่งงานกับเจ้าหญิงก็ยังไม่ปัญหา
เลยไม่ใช่หรือ"

"ไม่รู้สิ รู้แค่ว่าเป็นสาวสวยผมดำ" ทัลเล็คพูดจบก็รีบเสริมต่อว่า "แต่
ก็เป็นแค่การคาดเดานะ ได้ยินว่าในงานแต่งงาน ฟีโลเลือกแต่งงานกับสาวผมดำ
เท่านั้น ก็เลยมีข่าวลือแบบนี้ออกมา"

"ผมด่ามันหรือ..." อากิ ลั่นหัวเราะจี๊ดๆ พึมพำกับตัวเอง "พวกมันคง
ในรักอีกแล้ว เฮ้อ!"

"อะไรนะ" ทัลเล็คไม่ได้ยินชัดเท่าไร

"เปล่า ข้าแค่สงสัยว่าสาวสวยผมดำที่แม่กระทั่งเทพอัศวินฟีโลก็ยัง
ไม่คู่ควรเป็นใครกันแน่"

"คงมีแต่เทพอัศวินฟีโลเท่านั้นที่รู้ เขาไม่ยอมเปิดเผยกับใครเลย บางที
อาจเป็นสาวสวยที่มีสามมีแล้วก็ได้ละมั้ง"

อากิ ลั่นหัวเราะแหงๆ ถ้าบอกว่าสวยยังพอดูไปได้ แต่ชีวิตนี้คนคน
นั้นไม่มีทางเป็น 'ผู้หญิงที่มีสามมี' ได้เด็ดขาด

ทั้งคู่พากันนั่งเงียบไปพักใหญ่ก็ยังหาเรื่องคุยไม่ได้

"เออละ กินกันเถอะ"

"อะไรนะ"

ทัลเล็คยังไม่ทันมีปฏิกิริยาได้ตอบ อากิ ลั่นก็โยนของบางอย่างที่ห่อ
ด้วยใบไม้ให้เขาหนึ่งห่อ

"ข้าไม่เห็นเจ้าทำอะไรกินเลย..."

เขาแกะห่อใบไม้ออก มองปลาอย่างที่อยู่ในห่อด้วยความตะลึง ปลาอย่าง

ส่งกลิ่นหอมฉุย แม้จะถูกห่อด้วยใบไม้หนาๆ แต่ก็ยังร้อนมือ เห็นได้ชัดว่า
เพิ่งย่างเสร็จใหม่ๆ

อากิ ลั่นบอกด้วยรอยยิ้ม

"นี่เป็นวิธีทำอาหารที่คนอื่นสอนข้า ไม่ต้องขอเคล็ดลับลา แต่ให้พอก
ปลาด้วยดินกับเกลือแล้วเอาไปย่างโดยตรง ไม่นานก็กินได้แล้ว ถ้าเป็นสัตว์
ที่มีขนก็ไม่ต้องถอนขนออกเลยด้วยซ้ำ ตอนลอกดินขนจะหลุดติดออกมาด้วย
สำหรับนักเดินทางนี่เป็นวิธีทำอาหารที่สะดวก แถมรสชาติก็ไม่เลวเลย"

"อย่างนี้เอง มีนาปลาตัวนี้ถึงถูกแกะจนสะอาดสะอาดอ้อ แม้แต่หนังปลา
ก็ยังไม่มีให้เห็น"

ทัลเล็ครู้สึกแปลกใจมาก จากนั้นก็ลองชิมไปหนึ่งคำ

"ร้อน! ร้อนมากเลย!"

อากิ ลั่นหัวเราะเมื่อเห็นทัลเล็คกินอย่างเอร็ดอร่อย แล้วจึงเริ่มลงมือ
กินปลาอย่างส่วนของตัวเอง

เวลาล่วงเลยไปจนดึก ไม่นานนักทั้งคู่ก็บอกราคาตรีสวัสดิ์ ก่อนจะแยกย้าย
กันไปนอนในกระท่อมของตัวเอง แต่ทัลเล็คกลับไม่มีความคิดจะนอนแม้แต่นิดเดียว
เขานอนห่มผ้าตัวแข็งทื่อ ใต้ผ้าห่มยังซ่อนดาบไว้เล่มหนึ่ง

ไม่นานนักเขาก็ติดตัวลูกพรวดจากผ้าห่ม สายตามปลาบมองไป
นอกกระท่อม แล้วก็เห็นเงาคนตะคุ่มๆ

เขาเปิดกระท่อมออกพร้อมถือดาบออกมาด้วย ตะโกนสุดเสียงขณะพุ่งตัว
ออกจากกระท่อม

"หยุดนะ!"

"ไม่ใช่เรื่องของเจ้า!"

"เจ้าคิดจะซุ่มสมบัติไว้คนเดียวอะ"

ด้านนอกมีคนอื่นอยู่ลึบกว่าคน พอเห็นทัลเล็คพรวดพรวดออกมา ก็สกด
คำด่าทันที

"ในเมื่อต่างก็จะไปเกาะราชาปีศาจอยู่แล้ว ทำไมต้องสนใจเรื่องสมบัติ
อะไรนั่นอีก"

ทัตเล็กถือดาบด้วยมือข้างเดียวยืนขวางอยู่หน้ากระโจมของอากิ ลัน
ในใจรู้สึกเป็นห่วงอีกฝ่าย

เสียงเอะอะดังลั่นเล็งขนาดนี้แล้วยังไม่ตื่น หรือว่าเขาถูกรมยาสลบไปแล้ว
ชายหนุ่มหน้ามนคนหนึ่งตอบด้วยท่าทางไม่ไยดี

"เฮอะ! ถ้ามีสมบัติ ข้าก็สามารถจ้างนักฆ่าที่ตามล่าข้าให้กลับไปจัดการ
พวกที่ออกหมายจับข้าให้หมด จากนั้นข้าจะได้มีชีวิตอิสระสักที ใครจะไป
เกาะราชาปีศาจกันอีกเล่า!"

คนที่อยู่รอบๆ พวกนั้นเออออห่อหมกด้วย

ทัตเล็กนึ้หน้า กลุ่มคนที่อยู่เบื้องหน้ามีราวๆ ลิบกว่าคน แต่เขาเชื่อ
ว่าจำนวนศัตรูไม่ได้มีเพียงแค่นี้แน่นอน น่ากลัวว่าคงมีคนอีกมากที่กำลังตั้งใจ
ซุ่มดูอยู่ในที่ลับเพื่อจ้องหาโอกาสจกฉวยผลประโยชน์โดยไม่ต้องออกแรง

อีกอย่าง คนที่กลัมาสวมักัดกับราชาปีศาจฝีมือคงไม่ธรรมดาแน่
แม้เขาอาจจะเอาชนะคนธรรมดาสิบกว่าคนได้ แต่น่ากลัวว่ากลุ่มคนที่อยู่
เบื้องหน้าจะมีคนอยู่ทุกรูปแบบ ยกเว้นคนธรรมดา

"อย่าพูดมาก หลีกไป!"

กลุ่มคนถือว่าได้เปรียบที่มีจำนวนคนมากกว่า จึงไม่มีท่าทีกลัวคนที่ยืน
ขวางอยู่ข้างหน้าสักนิด

ทัตเล็กหน้าเครียด เขาควรหลบไปหรือไม่ ถ้าเขาหลีกไป อากิ ลันที่
ไม่มีพลังต่อสู้ต้องมีจุดจบที่แย่นๆ ถ้าไม่หลีก น่ากลัวว่ายังงั้นเขาก็ช่วยอากิ
ลันไม่ได้อยู่ดี แดมยังต้องสังเวชีวิตตัวเองด้วย ว่ากันตามหลักแล้ว การ
ถอยยอมเป็นทางเลือกที่ถูกต้อง แต่ว่า...

"ข้าไม่หลีก!" ทัตเล็กสุดลมหายใจเข้าลึกหลายเชือก แผดเสียงคำราม
อากิ ลันเดินออกจากกระโจมช้าๆ พลังโอดครวญด้วยสีหน้ายิ้มๆ
สบายใจเจ็บ "ทัตเล็ก เจ้าเสียงดังโหวกเหวกซะมิด ข้าถูกเจ้ากวณจนตื่นแล้ว
เนี่ย"

"ในที่สุดเจ้าก็ตื่นแล้วเหอ เกรงว่าข้าคงปกป้องเจ้าไม่ได้แล้ว..."

แดมยังต้องสังเวชีวิตของตัวเองด้วย เขาอดทอดถอนใจไม่ได้

"งั้นเหอ" อากิ ลันบอกพร้อมหัวเราะแปลกๆ "งั้นเปลี่ยนมาเป็นข้าปกป้องเจ้าก็แล้วกัน"

ทัลเล็คหนึ่งอึ้ง

"ไหนเจ้าบอกว่าเจ้าเป็นคนพิ... เจ้าสู้ไม่ได้อีกแล้วไม่ใช่เหอ"

"ใช่" อากิ ลันพยักหน้ายอมรับ "แต่เจ้าน่าจะรู้ว่ามื่ออาชีพที่ทำการต่อสู้ด้วยตัวเองไม่ได้อยู่คาบดินเลย ถึงข้าจะใช้กำลังไม่ได้ แต่ข้าเรียกคนอื่นมาสู้แทนได้นี่นา"

"ที่แท้เจ้าเป็นนักเวทอัญเชิญหอรอกเหอ" ทัลเล็คถามด้วยท่าทางมึนงง

อากิ ลันเผยยิ้มจางๆ ขณะเดียวกันก็ล้วงศิลาเวทสีขาวออกมาโยนลงพื้น มันแปรสภาพเป็นประกายแสงสีขาวหนึ่งเส้น ค่อยๆ กางออกเป็นวงเวทขนาดเล็ก

เมื่อวงเวทสมบูรณ์ มันไม่ได้ว่างเปล่า แต่กลับมีเงาร่างสูงโปร่งยืนอยู่ด้วย

"ชุดสีดำ ผมสีดำ นัยน์ตาสีเลือด แล้ว...ยังมีดาบสีขาว มีสัตว์อัญเชิญแบบนี้ด้วยเหอ"

ชายฉกรรจ์คนหนึ่งมองคนที่ปรากฏตัวกลางวงเวทด้วยความมึนงง นึกให้ตายยังงี้ก็นึกชื่อสัตว์อัญเชิญตนนี้ไม่ออก ทว่าหลังจากเขาเพ่งมองอย่างละเอียดก็มีคนหน้าถอดสีไปแล้ว เห็นได้ชัดว่าทนายปริศนาสัตว์อัญเชิญตนนี้ออก กำลังร้องด้วยเสียงสิ้นเทา

"ชะ...เขาคือ..."

"นักดาบชุดดำ!" อีกคนซึ่งตะโกนออกมาชะก่อน

ผู้คนแตกฮือเหมือนผึ้งแตกรังทันที

นักดาบชุดดำ สัตว์อัญเชิญต้นเหตุของผึ้งแตกรังกลับเอียงคอมองอากิ ลัน ผู้อัญเชิญเขามา เรียกด้วยน้ำเสียงปนสงสัย

"อากิ ลัน?"

"ขอรับ ท่านแม่ทัพชุดดำ"

อากิ ลันยังไม่หุบยิ้ม แต่ทัลเล็คกลับรู้สึกขนลุกขนพองกับรอยยิ้มนั้น

เห็นเขารายงานนักดาบชุดดำว่า "พลเก็บเกี่ยวคราวนี้ไม่ค่อยดีเท่าไรเลย นอกจากเจ้าหนุ่มที่อยู่ใกล้ๆ ข้าแล้วนอกนั้นก็ไร้ประโยชน์"

นักดาบชุดดำฟังจบไม่แม้แต่จะส่งเสียงตอบ แค่เพียงพยักหน้า ดาบสีขาวยุติงออกจากฝัก มันเปล่งประกายวาววับได้แสงจันทร์

การสังหารเริ่มขึ้น ณ บัดนี้ ทัลเล็กเริ่มไม่รู้ว่าตัวเองตะลึงเรื่องไหน เพราะอากิ ลันหรือชายหนุ่มที่สวมชุดดำคนนี้ก็กันแน่ นักดาบชุดดำดูราวกับนักรบฆ่าและเหมือนปีศาจร้าย เขาร่ายร่ายอยู่ใต้แสงจันทร์ ดาบสีขาวสาดประกายแสงสีเงินวูบวาบ สะบัดหยดเลือดฟุ้งกระจายราวกับดอกไม้สีแดง เป็นคู่ต่อสู้ที่ต่อให้พยายามทั้งชีวิตก็ไม่สามารรถล้มได้

"เจ้าไม่เป็นไรนะ"

ทัลเล็กหันไปมองด้วยอาการตะลึงงันถึงพบว่าอากิ ลันยืนอยู่ข้างเขาแล้ว แถมยังถามด้วยความเป็นห่วง

"มะ...ไม่เป็นไร..."

"นั่นก็ดีแล้ว ไม่ต้องห่วง รอนักดาบชุดดำเก็บกวาดคนพวกนี้เสร็จ เราก็จะเดินทางไปเกาะราชาปีศาจได้แล้ว"

"จะ...เจ้าคือ...ของราชาปีศาจ..." ทัลเล็กพูดตะกุกตะกักไม่เป็นประโยค

"ถูกต้อง! สมุนของราชาปีศาจ" อากิ ลันยิ้มพร้อมอธิบาย "ข้ารับผิดชอบเรื่องคัดคนที่จะไปเกาะราชาปีศาจกับไปลงนรก ถือเป็นโอกาสแสดงความยินดีกับเจ้าด้วย แค่ว่า 'ข้าไม่หลีก' ที่เจ้าพูดเมื่อกี้ก็เปิดเส้นทางไปสู่เกาะราชาปีศาจให้เจ้าแล้ว"

ทัลเล็กใบ้กิน หมายความว่าเขาเพิ่งรอดจากการไปลงนรกมาอย่างหวุดหวิดจริงๆ

และแล้วนักดาบชุดดำก็จัดการตัวดาบกับคู่อริจนเลือดกระจายเป็นครั้งสุดท้าย ดาบของเขายังคงขาวสะอาด ไม่เปื้อนเลือดแม้แต่หยดเดียว เขาเก็บดาบเข้าฝักแล้วเดินไปหาอากิ ลันพร้อมมองทัลเล็กอย่างสนใจ

ทัลเล็กเงยหน้าขึ้น ใต้แสงจันทร์ที่ส่องสะท้อน เขามองเห็นหน้าตาของคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าอย่างชัดเจน

นักตบชุดดำที่ราวกับซูรา นักรบในตำนานกลับชาติมาเกิดหน้าตาไม่เลวเลย เรือนผมดำขลับยาวสยายปลิวไหวตามสายลมยามราตรี ใบหน้าได้รูปรูปร่างสูงเพรียว ดูแล้วช่างเป็นชายหนุ่มรูปงามที่สง่างามมาก แตกต่างจากท่าทางเหยิ่มเกรียมโหดชั่วที่เขาคิดไว้ราวฟ้ากับดิน

ขณะที่ทลเลิศกำลังคิดว่าได้เวลาที่อากิ ลันควรทำความเคารพผู้บังคับบัญชาแล้ว อีกฝ่ายกลับพูดกับนักตบชุดดำด้วยน้ำเสียงตามสบาย

"ทำไมเทนจิไม่มาล่ะ แค่มารับตนเอง ไม่เห็นต้องให้เจ้าออกโรงเลย"

ทะ...ทำไมถึงใช้น้ำเสียงแบบนี้ล่ะ แม้กระทั่ง 'ท่าน' ก็ยังไม่ใช้เลย...

ทลเลิศเหมือนถูกของหนักหล่นทับใส่หัวจนวิญญูณหลุดออกจากร่างไปชั่วขณะ

นักตบชุดดำยิ้มยิ้มตอบว่า "อ้อ เจ้าก็รู้นี่นาว่าเทนจิตกหลุมรักลูกครึ่งเอลฟ์ในหน่วยราชองครักษ์ ลูกครึ่งเอลฟ์ตนนั้นถูกส่งออกไปทำภารกิจ ซึ่งเขาเองก็อยากตามไปด้วย เลยขอร้องให้เข้ามาแทน"

"ฮ่าๆ เทนจิกี้เหลือเกิน อีกฝ่ายบอกแล้วแท้ๆ ว่าไม่ชอบมนุษย์" อากิ ลันสายหัว นึกถึงท่าทางเคลิบเคลิ้มของเทนจิทุกครั้งที่เจอลูกครึ่งเอลฟ์

นักตบชุดดำถอนหายใจเฮือกหนึ่งก่อนบอกอย่างระอาใจ "เพราะฉะนั้นเทนจิกี้เลยรีบตอบว่าเขาเป็นผู้ใต้บัญชาของราชาปีศาจ ชั่วดียังไงก็ถือว่าเป็นสมาชิกของเผ่าปีศาจ ไม่ใช่มนุษย์"

"เฮ้อ เพื่อลูกครึ่งเอลฟ์ตนหนึ่ง ถึงกับไม่ยอมเป็นมนุษย์แล้ว เทนจิกี้ก็จริงๆ เลย"

อากิ ลันถอนใจและส่ายหน้าด้วยความเอือมระอาจนในที่สุดก็กลืนหัวเราะไม่อยู่ เขากับชิโรชายะจึงขำกันยกใหญ่

เขาหัวเราะ? ผู้ชายคนนี้หัวเราะเป็นด้วยจั้นหรือ

ทลเลิศยืนมองนักตบชุดดำที่เพิ่งฆ่าคนไปเป็นเบือด้วยอาการตะลึงงัน ยากจะทำใจให้เชื่อว่าเขาหัวเราะเป็นด้วย แถมยังหัวเราะได้อย่าง...เป็นธรรมชาติ

อากิ ลันหันหลังให้ทลเลิศ ขยิบตาให้ชิโรชายะแล้วบอกว่า "เจ้าให้คนพาเขากลับเกาะราชาปีศาจก่อนเถอะ"

ซีโรซาเยะขมวดคิ้วมุ่น มองอากิ ลันแวบหนึ่งแล้วพยักหน้าตอบ "อืม"
เขาล้วงศิลาเวทออกจากอกเสื้อเม็ดหนึ่งแล้วโยนลงพื้น ศิลาเวท
แปรสภาพเป็นประกายแสงเส้นสีฟ้าหนึ่งเส้น วงเวทที่มีลวดลายซับซ้อน
ปรากฏขึ้นบนพื้น

เงาร่างหนึ่งค่อยๆ ผุดขึ้นจากพื้นกลางวงเวท อันดับแรกคือเรือนผม
สีขาว ผิวที่ดำคล้ำ นัยน์ตาสีฟ้า

"ดาร์กเอลฟ์!" ทัลเล็คพูดโพล่งด้วยความตะลึง

ดาร์กเอลฟ์ไม่ยอมมองศพที่นอนเกลื่อนอยู่บนพื้น เขามองทัลเล็คแวบ
หนึ่ง จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองนักดาบชุดดำ ถามด้วยน้ำเสียงสลด "วันนี้มี
แค่คนเดียวเธอ"

ซีโรซาเยะพยักหน้า

"อืม นั่นไปกันเถอะ" อลันสรุป

"เจ้าพาเขากลับไปก่อน" ซีโรซาเยะบอก "ข้าจะไปเดินเล่นแถวนี้กับ
อากิ ลัน ดูว่าจะจับนายช่างกลับไปได้สักคนไหม เจ้าระวังตัวด้วย"

อลันมองซีโรซาเยะด้วยแววตาสงสัย

ซีโรซาเยะเตือนให้เขาระวังนั้รี ระหว่างทางกลับเกาะราชาปีศาจด้วย
คาถาเคลื่อนย้ายไม่มีทางเจอใครอยู่แล้ว หมายความว่าให้ระวังคนที่เดินทาง
ไปกับเขาด้วยสินะ แล้วทำไมถึงต้องพาตัวอันตรายกลับไป

อลันนึ่วหน้าแต่ไม่พูดอะไร ในเมื่ออากิ ลันกับซีโรซาเยะตัดสินใจแล้ว
พวกเขาคงจะมีแผนรับมือ

"ข้ารู้แล้ว"

พูดจบเขาก็ร้ายเวทยกร่างของทัลเล็คให้ลอยขึ้นกลางอากาศ จากนั้น
ก็เข้าไปในวงเวทของตัวเอง เมื่อแสงสีฟ้าของวงเวทส่องแสงจ้า เงาร่างของ
ทั้งสองก็หายวับไป ขณะเดียวกันเส้นแสงสีฟ้าของวงเวทค่อยๆ หดสั้นลงจน
กลับเป็นศิลาเวทดั้งเดิม

หลังจากเก็บศิลาเวทขึ้นมาแล้ว ซีโรซาเยะหันไปมองอากิ ลัน รอ
คำอธิบายจากอีกฝ่าย

"ข้าคิดว่าเขาน่าจะเป็นทัสพาน ทหารหาญที่มีชื่อเสียงในระยะนี้ของแดนตะวันตก"

"นั่นก็เป็นศัตรูของพวกเราน่ะสิ"

ชิโรซาเยยังไม่เข้าใจไปใหญ่ อากิ ลันมีหน้าที่ในการพิจารณาคนที่จะไปบนเกาะราชาปีศาจ ทำให้ถึงจิตใจให้พาศัตรูคนหนึ่งไปที่เกาะ

"ข้าแค่อยากรู้เฉยๆ" อากิ ลันยกไหล่ จากนั้นก็อธิบายเพิ่มเติม "เขาไม่ใช่ผู้ถือศิลาเวทของฟิลอสต์ เป็นคนธรรมดาทั่วไปที่ไม่รู้ความจริง"

"ข้ารู้ว่าเขาไม่ใช่ผู้ถือศิลาเวท แต่เจ้าอยากรู้อะไร" คราวนี้ชิโรซาเยก็เริ่มอยากรู้อะไร

"ข้าอยากรู้ว่าหลังจากที่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งไปถึงเกาะราชาปีศาจ ได้เห็นสภาพแวดล้อมที่เหมือนอยู่ใน 'นรก' เห็นสมุนที่ 'ชั่วช้าสามานย์' ของราชาปีศาจ และได้เห็นราชาปีศาจผู้เป็นต้นตอของ 'ความชั่วทั้งปวง' แล้วเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไร"

เมื่อได้ยินคำบรรยายแต่ละคำที่อากิ ลันเน้นย้ำ ชิโรซาเยก็กลั่นหัวเราะไม่อยู่ แต่หลังจากหัวเราะแล้วเขาก็ส่ายหน้า

"ฟิลอสต์ลงทุนใส่ความพวกเราขนาดนั้น ต่อให้หนักบคนนี้รู้ความจริงและยอมบอกต่อเพื่อแก้อากิก็ไม่มีประโยชน์ ทุกคนจะคิดว่าเขาเสียดสีหรือไม่ก็อาจคิดว่าเขาเป็นสมุนของราชาปีศาจด้วยซ้ำ"

"เขาต้องดึงความสนใจพวกที่ไม่มีทางไป แต่ไม่ใช่คนเลวได้แน่นอน"

ชิโรซาเยยังคงส่ายหน้าเช่นเดิม อากิ ลันเห็นแล้วก็ไปที่ศพที่อยู่บนพื้น บอกด้วยท่าทางเคื่องๆ

"ชิโรซาเย เจ้าดูพวกเขาสิ แต่ละคนอย่างกับเดนมมนุษย์ อยากรู้ว่าแต่จะให้ไปเกาะราชาปีศาจเลย แค่นี้ยีนพวกเขาพูดคำว่าเกาะราชาปีศาจ ข้ายังอยากเข้าไปตบให้พื้นร่วงเลยด้วยซ้ำ คนที่อยากไปเกาะราชาปีศาจในระยะนี้มีคนประเภทนี้ทั้งนั้น คนที่อับจนหนทางในโลกนี้มีแต่คนชั่วฉ้อโกงหรือ ข้าไม่เชื่อ ต้องมีคนดีที่ไม่มีทางไปอีกมากมายแน่นอน ความจริงแล้วผู้คนส่วนใหญ่ที่หมดสิ้นหนทางจริงๆ น่าจะเป็นพวกคนดีทั้งนั้น แต่พวกเขาอ้อม"

ไปนรกมากกว่าที่จะขอพึ่งราชาปีศาจ"

ซีโรซาเยะรีบส่งบอราเมณ์คุรุุ่นของอากิ ลัน พุดปลอบอีกฝ่าย

"ใจเย็นๆ อากิ ลัน ข้าเข้าใจแล้ว ให้เขาไปเกาะราชาปีศาจก็แล้วกัน ข้าเชื่อว่าเจ้ามองคนไม่ผิด คนคนนั้นจะต้องเข้าใจความจริงของเกาะราชาปีศาจแน่นอน"

"แต่ถึงยังไงก็ต้องระวังด้วย ข้ากลัวว่าเขาจะลงมือทำร้ายคนอื่นตอนที่รับความจริงไม่ได้ แน่แน่นอนว่าผู้ถือศิลาเวทอย่างพวกเจ้าไม่มีอะไรต้องกลัว แต่ยังมีคนธรรมดาอยู่บนเกาะราชาปีศาจอีกมาก ระวังจากชื่อเสียงของทัสเล็ค ข้าคิดว่าเขาน่าจะเป็นยอดฝีมือที่เก่งที่สุดในหมู่คนธรรมดาแล้ว บางทีฝีมืออาจจะระดับเดียวกับเทนจิ"

ซีโรซาเยะครุ่นคิดชั่วขณะก่อนจะบอกด้วยรอยยิ้ม

"นั่นให้เขาออกปฏิบัติภารกิจกับวินเซนต์ก็แล้วกัน"

ได้ยินแล้วอากิ ลันข้าพรีดทันที "นึกไม่ถึงว่าเจ้าจะชั่วร้ายแบบนี้ วินเซนต์ได้เกลียดเจ้าเข้าไส้แน่ เขาเกลียดคนที่เอะอะก็ชอบพูดพรั้าเรื่องคุณธรรมสุดขุเลยล่ะ"

"เขาควรเรียนรู้ที่จะคบค้าสมาคมกับคนดี เพราะข้าเป็นราชาปีศาจ ผู้แสนจะดีเลิศประเสริฐศรีถึงปานนี้เลยนี่นา" ซีโรซาเยะแสวงเสียงแบบวิธียุดจาของใครบางคน

"ฮ่าๆๆๆ"

อากิ ลันกุมท้องข้าไม่หยุด

ซีโรซาเยะเองก็หึ่งข้าหึ่งส่ายหัวกับพฤติกรรมของราชาปีศาจที่เป็นผู้บังคับบัญชาของตนอยู่พักใหญ่ ก่อนจะพุดกลัวหัวเราะว่า "ไปกันเถอะ ได้เวลาไปจับนายช่างแล้ว ยิ่งอยู่จำนวนคนก็มากขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่สร้างที่พักเพิ่มอีกก็จะไม่พออยู่กันแล้ว"

"จริงสิ ยังมีอีกเรื่อง" อากิ ลันหลุดปากจ้อเรื่องนี้ขึ้นมา "ได้ยินลูเซียบอกว่าฟิโลเคซชอบเจ้า เมื่อกี้ข้าได้ยินข่าวลือบางอย่าง ดูเหมือนเขายังไม่ลืมเจ้า"

ชิโรซาเยหน้าเครียด ตัดบทย่างไม่ชอบใจนัก

"อย่าพูดถึงเขา แม้ข้าจะไม่อยากแค้นเขา แต่ก็ไม่อยากให้อภัยด้วยเช่นกัน"

"ขอโทษที"

ขาดคำชิโรซาเยก็รู้สึกว่าคุณเป็นฝ่ายเสียมารยาทเกินไป จึงบอกอย่างเสียใจนิดๆ

"ไม่เป็นไร ขอโทษด้วย ข้าฉุนเฉียวไปหน่อย"

"ข้าไม่ตีเอง อยู่ดีไม่ว่าดีคนคุยเรื่องแบบนี้"

อากิ ลั่นยักไหล่อย่างไม่ใส่ใจ จะคุยก็ต้องไปคุยกับลูเซีย อเล็กซ์ เอโกะ หรือไม่มีมุนโน่น คิดว่าเทนจิบกับกิงโซก็ต้องการมรดกอยากฟังด้วยแน่นอน

"งั้นเราไปจับนายช่างกันเถอะ"

"ได้ ขอให้นายช่างคนนั้นมีภรรยาที่ตัดเย็บเสื้อผ้าเป็นจะดีที่สุด ถ้ามีลูกชายที่ทำเครื่องประดับเป็น..." อากิ ลั่นอดถอนหายใจเสียไม่ได้

"ยูกิ ลั่นถึงวัยต้องแต่งงานแล้วสินะ" ชิโรซาเยทำอีกฝ่าย

"ไม่ใช่ พุยุ ลั่นต่างหาก"

"แต่เจ้าพูดถึงเครื่องประดับ" ชิโรซาเยทำท่าแปลกๆ

"เขาจะเอาไปให้ผู้หญิง เจ้าก็รู้ว่าเกาะราชาปีศาจของเราจ่ายค่าตอบแทนให้ผู้ใต้บัญชาด้วยเครื่องประดับที่ขโมยมาทั้งหมด แต่เครื่องประดับบ้านข้าในระยะนี้ถูกเจ้านั้นขนไปให้สาวหมด ทำเอายูกิ ลั่นมาร้องให้ขอโทษขอโพย ข้าว่าที่บ้านไม่มีเงินค่ากับข้าว ข้าถึงได้เพิ่งรู้ว่าที่บ้านใกล้จะถูกเจ้าตัวแสบนั้นผลาญจนสิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว เจ้าเด็กบ้ากาม!"

ชิโรซาเยยกมือเกาหน้าแกรกๆ "บนเกาะมีผู้หญิงเยอะขนาดนั้นเลยหรือ"

"หา! เจ้าไม่รู้หรือว่าน้องชายตัวแสบของข้ามักจะเข้าใจเพศคนอื่นผิดประจำ" อากิ ลั่นพูดอย่างหัวเสีย พูดจบแล้วก็รู้สึกกลุ้มใจขึ้นมาอีก "พูดอย่างนี้แล้วทสพานเองก็หน้าตาดีไม่เบา เจ้าเด็กแสบนั้นคงไม่เข้าใจผิดอีกหรอกนะ"

"ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกมั้ง"

ชิโรซาเยอี้ยืมเงื่อนไขถึงรูปร่างหน้าตาของทหารหาญนายนั้น เขาดูไม่เหมือนผู้หญิงเลยสักนิดหน้า

"เจ้าไม่รู้อะไร กระทั่งวินแสงต์ยังเคยได้ของขวัญจากหมอนั้นแล้วนะ"

"ถึงจะเกินเหตุไปหน่อย แต่เชื่อว่าจะไม่สามารถเข้าใจได้เลย เพราะรูปร่างของวินแสงต์ค่อนข้างผอมบาง ดูเฟินๆ แวบแรกก็คล้ายผู้หญิงจริงๆ นั้นแหละ"

"ไม่ใช่แค่นั้น!" อากิ ลั่นแบมือทั้งสองข้าง บอกอย่างจริงจัง "ครราวก่อนเขาพูดกับข้าว่าเขาหนีไปเห็นสาวสวยคนหนึ่งตรงระเบียบทางเดิน เรือผมดำเป็นประกายยาวสยาย ผิวขาวราวกับหิมะ สวมชุดคลุมยาวสีดำ ซ้ำก็เลยเชกหัวแล้วเอ็ดว่า 'กระทั่งแม่ทัพชุดดำของเราเจาก็ยังเห็นเป็นสาวสวยได้งั้นรอะ เจ้าเด็กตกมัน' "

"...อย่างนี้เอง"

"เดี๋ยวก่อน" อากิ ลั่นหรีตาคายแววอันตราย "เจ้าบอกว่าอย่างนี้เอง มันหมายความว่ายังไง"

ชิโรซาเยะตอบอย่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

"ครราวก่อนข้าใส่ชุดไปรเวตออบแดดอยู่ที่ทุ่งหญ้า รุงๆ ฟุยุ ลันก็พุ่งพรวดเข้ามาหาแล้วให้เครื่องประดับติดผมประดับเพชรพลอยเข้ามาอันหนึ่ง จากนั้นก็ขอร้องให้ข้าไปกินมื้อค่ำกับเขา พอ दिनนั้นเป็นวันที่ทุกคนต้องกินข้าวร่วมกันอยู่แล้ว ข้าเลยตอบตกลง จากนั้นเขาก็วิ่งจากไปด้วยสีหน้ายิ้มแป้น แถมตะโกนไฮโยให้ฮิ้วด้วย"

"กลับไปข้าจะรีบกำจัดจุดอ่อนในบ้านทันที!"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)